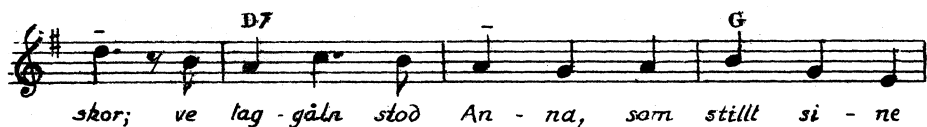

Skräddern å Skomakern.

(F. A. Dahlgren.)

2. På lo'n sa han te'a: Di sijer la dä, att skräddern vill ha dej, å du hōmmen mä;
men löve te int bryr dej om'en nu länger, så gir ja' dej ett par finurlie känger.
3. Tack vackert sa' Anna, dä va en skänka's
som jäkel regäre mej inte va mas;
men lell vill ja' grōnne nō lite på saka te dess att vi råkes på messommersvaka.
4. Må göre, sa Jon, men vor tosst bar som murn,
för om han får vet'et den skrädderfilurn,
så syr han int' färdi te messommersvaka
di böxaan ja' tinga — begriper du saka?
5. Å ja vāsch, sa Anna, den saka är klar,
att int kan du dans' mä di böxaan du har,
för hōla på knäna ä nästa för store. —
Dä har du allt rätt i, sa Jon, å ja' tror'e.
6. Så sa di farväll å så skeldes di ve.
men va'ke dä attan, dä bar nu så te att Skräddere-Pär låg brevē ner i laa
å lydd' på vart äveli ol som han sa'a.
7. Å skräddern han tänkte: din skomaker-
sat,
näck ska du få byxaan, som löva ja' ha't,
Å tvärt geck han hemmōt å sydd mä all
kraffta,
så Jon han ble böxgrann på messommer-
affta.
8. I sockna va Jon allt den lickerst som
fanns
te kunne dra te mä en Jōshäringsdans.
Kom, sa han te Anna, vi förrest gör e
vänning;
sänn, om du vill ha mej, så gör e be-
känning.
9. Å Jon han nu dansa å slängd' sine ben
i väre ett kast, så dä vischa å ven;
men skräddern hadd' gjort täckre konst-
ter mä träen,
så böxaan sprack å jämt mä lenninga
på'en.
10. Dä får ja' allt sij; å ja ljuger int gærn',
att dätte va rektitt gör-agitt för
khärn;
för ser ni, när Jon kom mä fōttra i
backen
sack böxera ner på'en ännu te klacken.
11. Mannfolka på vaka di skratta dä all',
så langt bål i väggaan å knutaan dä
gnall;
men den som va värrest te å gaffle å
gnälle,
dä va ingen ann lell än Skräddere-Pälle.
12. Å skomakerstackern han stog där mä
skam
å vesst' int te vänne sej åta äll fram;
tee slut ga han skräddern en snabel i
snoka
å kytt' över skyggåln å hemmōt han
sloka.

13. När Pär stätt på hōvve i dike nåck läng',
så kom han te Anna å ba om en sväng;
men då va besönnlitt, ho tvarrt gjord'e
vänne
å geck hem te laggåln å la sej på ränne.
14. Men Jon han satt snopen där hemm' ve
sett bek
å tordes int ut sänn han feck tåcke pek;
han nappa si spannrem å slängd sej i
panna:
"Dä vōr allt iländitt, om skræddern tar
Anna."
15. Men Anna kom te'n om e veke å sa:
En tåcken illiste krömmlur tar int ja';
ja lōver te int bry mej om'en nu länger,
å då ska du gi mej, som sagt ett par
kånger
16. Dōmm feck ho i rappe, å Jon så te frōss
han ga'a dāрте' mett i syna en kōss.
Men om ni vill vet, håcken nu som ble
snopen,
så sija ja' er, då va skræddere-kopen.